

Pro růži, za niž se umíralo

Drobně mrholilo a seno smrdělo zatuchlinou. Na to, že již vládl podzim, panovalo ještě docela teplo a ani nefoukal vítr. Střecha stodoly, notně již děravá, skýtala pramalou ochranu před deštěm, a tak se Horn usadil dole na hromadě nasekaného dříví. Zemanská tvrz se tyčila proti večernímu nebi hnedle na okraji vesnice na malém ostrohu u řeky a nevypadala nijak hrůzostrašně. Horn přemýšlel, proč si na tuhle práci hrabě nenajal někoho povolanějšího. Protože dvorec hraběte z Triagidu slul co by nezdravé místo pro čaroděje a mágy, bylo jasné, že odtud pomoc nepřijde. Zaklínači většinou stojí spoustu peněz, kterými hrabě oficiálně nedisponuje. Ale pouze oficiálně. A tak to odnese králův hraničář, který je zrovna nejbližší a který se musí postarat o klid a bezpečí uvnitř předsunutého postavení Hykaronu. Protože to nestojí víc peněz než jeho běžný plat plus malinká prémie za správně zvládnutou práci. Ale hrozně malinká. Z brány tvrze vyjel kočár tažený třemi bílými koni, jeho kola zarachotila po roubeném mostku a kočí práskl bičem.

„Vijéé!“

Přestalo mrholit a zavanul chladivý vítr. Horn se zvedl a došel ke koni, který stál u vrat stodoly. Vyskočil na koberec, který měl kůň na hřbetě místo sedla, a rozjel se naproti kočáru.

Zastihl ho na křižovatce cest do Weruby a Marchetu. Kočár zastavil a z okýnka se vyklonil hubený pán s orlím nosem.

„Tvrz je prázdná. Na ochozech jsme rozestavili hadrový panáky, aby si nikdo nevšiml, že tam není ani noha. To by se knížeti Armetovi z Barkatu šiklo. Dělej, co umíš, a dostaneš za to zapláceno, jak se sluší na králova hraničáře.“

Kočí práskl bičem a kočár se rychle rozjel po cestě do Weruby. Na odpověď nikdo nečekal. Horn si pomyslel, jak šikovně hrabě řekl, že nedostane ani o pětník víc. Dalo se to tedy říci vznešeně a okázale, nicméně pravdivě.

Brána tvrze vypadala mohutně a zavřeně. Horn však dobře věděl, že postranní dvířka jsou jen pojištěna kusem provazu. Vsunul tedy čepel dýky do příslušné mezery mezi trámy a shodil smyčku z železné skoby. Dvířka se otevřela a on vešel na nádvoří tvrze. Začal padat drobný sníh s deštěm a bylo tu ticho. Dokonce i psy odvedli s sebou. Dokonce i psy.

„Nikdy jsem nechtěla, aby se to stalo, ale když už k tomu došlo, pamatuj, že já stojím při tobě a smrt to za nás nevyřeší.“

Průvan bouchl nezajištěnou okenicí v prvním patře a Horn sáhl po rukojeti meče, která mu najednou vyskočila nad levým ramenem. Lidé si ho proto často pletou se zaklínačem nebo šermířem. Samozřejmě, že vedle zaklínače nebo šermíře by bylo hned jasné, že on je něco jiného. Tedy alespoň si to myslel.

„Vítr přináší novou dobu a já se obávám, že to bude doba bez nás. Jenže války tím stejně neskončí.“

Vítr opět přibouchl okenici a Horn se rozhlédl po nádvoří. Vypadalo to tu, jako by každý odešel od nedodělané práce, a asi tomu tak i bylo. Jakmile padl soumrak, všichni se vytratili. Dnes v noci nebude velká tma, protože měsíc, přes který se honila šedivá mračna, svítil jasně a úplně bíle. Koně nechal již před tvrzí odběhnout do tmy, protože toho si vlci nedovolí napadnout. Plášť si odložil na hromadu nasekaných polínek a urovnal si řemen meče.

„Vaše armáda bude poražena, ale vy zvítězíte, protože máte pravdu.“

„Ale vždyť ty věříš v to samé, tak proč! Nemusilo by to vůbec být, kdyby..“

„Není žádné kdyby. A není to jen na nás. Proto.“

Okenice opět třískla do větru a Horna napadlo, že ji tu někdo nezavřel schválně, aby ho naštvál nebo zneklidnil. Jenže přišla pomalu noc a okenice bylo to jediné, co tu strašilo.

Okenice nestrašila a právě díky ní ji spatřil. Okenici se právě zachtělo otevřít se dokořán a pořádně sebou třísknout o rám okna, když kolem toho okna tiše proplul světlý pruh látky. Třískla sebou pořádně a jinak se nic nedělo. Měďák na Hornově krku se ani nepohnul. Horn zkontroloval sílu zrcadla a pro jistotu do něho přelil ještě trochu energie.

Na nádvoří vyšla postranními dvířky od stodoly mladá vesnická dívka se džberem. Rozhlédla se a vykročila klidně ke studni. Horn stál a ani se nehnul.

„Chlapi měli popálené ruce a tváře zkřivené hrůzou,“ vyprávěl velitel posádky a nahýbal si mezi větami z kameninového džbánu.

„Jeden byl dokonce spálený na uhel. Ještě k ránu se z něj kouřilo. A smrděl. Bože, jak ten smrděl!“

Horn pozorně sledoval dívku, která spouští okov do studny. Byla ustrojena prostě a pro obyčejného vojáka jistě dost vyzývavě. Napadlo ho, že si bude musit promluvit s posádkou tvrze. Dívka zatím přelila vodu do džberu a obrátila se ke kuchyni. Horn pomalu došel ke studni z opačné strany. Dívka se náhle zarazila a ohlédla. Pak s úlekem v tváři pohlédla na něho. Vlastně ne. Pohlédla za něho. Horn nic necítil, a tak se bleskurychle otočil. Nikdo tam nebyl. Dívka upustila džber a neozval se žádný hluk. S tváří zkřivenou neslyšným výkřikem se rychle rozběhla ke stodole. Horn běžel za ní. Zaslechl cinkot zbroje a klapot koňských kopyt. Otočil se. Stále tu nikdo nebyl. Vběhla do stodoly otevřenými vraty a snažila se je zavřít.

Něco volala kamsi za sebe a nakonec zmizela.

Okenice opět bouchla do rámu okna a Horn vešel do přítmi stodoly. Po zemi ležely části dívčina oděvu, dírou ve střeše mohl spatřit cáry několika mraků, plujících osamoceně po obloze. Jinak nic.

„Kam se podíváš, všude se najde někdo, kdo by si tě rád přivlastnil,“ řekl mu matný stín skrývající se v temném koutě.

„Třeba jen na jednu noc.“

Ostrý smích prořízl tmou a stín vyšel na měsíční světlo, které sem dopadalo mezerou v doškové střeše. Byl to voják s velikým šrámem přes obličej. Byl to mrtvý voják, protože ten šrám byl hluboký a voják bílý jak stěna konírny. Měďák na Hornově krku sebou zaškubal a hraničář si stoupl do stínu, aby na vojáka líp viděl.

Tvář bojovníka byla smutná a studená, oči zarudlé pláčem a mrazem.

Z cárů zbroje visely střechy a vlasy byly zabarvené jinovatkou. Nebyla taková zima.

Voják hraničáře chvíli pozoroval a pak si povzdechl.

„Budeš stát v tom koutě do jara, nebo si to konečně rozdáme?“

Horn necítil zlo. Pomalu se otočil a vyšel ze stodoly na nádvoří. Nikdo ho nenásledoval. Okenice opět práskla do rámu a on se rozhodl, že ji urve nebo zavře. Došel do horního patra a okenici zavřel.

Vrzla postranní vrátka brány a na nádvoří vešel tiše zvěd. Horna napadlo, že kdyby tu byl Paladin, tak si ze zvěda jistě vystřelí. Ale Horn si nechtěl z nikoho střílet. Zvedl se zpoza studny a vyšel zvědovi vstříc. Zvěd napohled znechucený, že byl odhalen, k němu došel a kývl rukou.

„Jak to dnes v noci vypadá?“

„Docela to jde. Řekni Waldegirovi, že ráno chci toho, kdo včera zavíral okenice v horním patře.“

„Proč?“ zeptal se zvěd.

„Moje věc. A jeho.“

Králův hraničář byl povinován podávat hlášení pouze šarži od generála výše. Hodnost zvěda do této skupiny hodností nepatřila. A krom toho. Horn byl povinován podávat hlášení pouze králi. Glejt s pečeti krále to jasně říkal. Byla to nutnost, ne výsada.

S ranním rozbřeskem tvrz ožila mnoha hlasy vracejících se vojáků. Než kolem oběda dorazil správce tvrze, popovídal si již Horn s mnohými vojáky. Jejich občasné výjezdy do okolních vesnic byly věcí zcela známou, ale Horn se zajímal pouze o zimní případy, o kterých nebylo v žádných hlášeních ani zmínky. Od vojáků by se toho mnoho nedozvěděl, kdyby se nestrhla hádka. Kapitán posádky, ramenatý pořizek, zrovna nadával několika vojákům, kteří přijeli na vesnickém voze s hnojem řádně svázaní a poněkud pomlácení. Z řeči sedláka s kapitánem vyšlo najevo, že v noci v hospodě trochu přebrali a obtěžovali dvě dcery hostinského. Strhla se samozřejmě rvačka, jeden z nich tasil meč a zranil jednoho z vesničanů. Tak se do nich ostatní pustili cepy a vidlemi. Pak na ně hodili síť a ti, než se z ní vymotali, leželi svázaní na voze s hnojem. Horna ani tak nezajímaly podrobnosti nočního incidentu, jako věta, kterou pronesl sedlák hnedle na začátku jeho hlučného rozhovoru s kapitánem.

Podstatné bylo, že kapitán se pak začal chovat přístupněji. Sedlák řekl, že mohl být málem další mrtvý a že jestli se to bude opakovat, tak za ostatní neručí.

Kapitán si ho pak odvedl do zbrojnice a cosi tam s ním probíral. Když se oba vrátili, byl kapitán pořádně nakvašený a hnedle se pustil do stále ještě svázaných vojáků.

Horn s kapitánem nevycházel zrovna nejlépe, a tak se rozhodl pro rozhovor mezi čtyřma očima. V kapitánově světnici bylo chladno a šero. Trocha světla sem pronikalo malým okénkem v kamenné stěně, které mohlo být dobře použito jako střílna pro kuše.

„Jak říkám,“ mluvil ledově klidně kapitán, „nevím o ničem podobném. Střety našich lidí s vesničany tu občas jsou, ale vždycky stejně jako ten dnešní. Takže ti nemůžu sloužit, protože ....“

Jeho hlas se náhle zlomil, když pohlédl do Hornových očí. Trochu pobledl a dýchal rychleji.

„Co se stalo v zimě?“ řekl monotónní hraničářův hlas.

Kapitán se rozklepal a skrčil se na lavici. Vypadal, jakoby ho zachvátila zimnice.

„To já ne. Já za to nenesu žádnou odpovědnost. Jen jsem plnil rozkazy. Nenapadlo mě, že to tak skončí!“
Chvěl se po celém těle.

„Čí rozkazy!“ řekl opět stejný nepříjemný hlas, který všechno věděl a jemuž se nedalo odporovat.

„Hrabě. Hrabě Orkowski poručil. Vyberte sýpky a veškerý dobytek. Prý na zimu zrekvírovat pro armádu. A v tichosti. Nikomu se nesmí zkrivit ani vlásek. Samozřejmě, kdyby kladli odpor, tak pro výstrahu. Možná. Bylo to tak jednoduchý až nudný a chlapi se nedali udržet. Stejnak si o to ta holka koledovala, jak se před nima nakrucovala. Kdo moh vědět, že zhebne. A mladej Almistrův řval, že sou prasata a že to poví. Chlapi ho chtěli zvalchovat a on na ně vytáhnul meč. Vodnes to, protože jich bylo víc. Nechali sme ho v lese vlkům. Vesničani totiž přišli na tu holku a nadběhli nám k průsmyku. Házeli na nás balvany, vidle a oštěpy. Bylo nás šest a jenom dva sme prorazili a zdrhli. Ale to nepadá na moji hlavu! Já jenom plnil rozkazy! Jenom plnil...“
Hlas se mu zadrhl a kapitán se zajíkl.

„Ten druhý, co přežil, je jistě jedním ze spálených vojáků, co?“

„Jo. Je. Má to souvislost?“ kapitán vypadal zničeně a poraženě.

„Má. To vaše strašidlo tu bude chodit tvrzí, dokud bude naživu byt' jen jeden z těch, co mu ublížili. A to jsem se ani nezmínil, že vám chodí v noci po tvrzi mrtvý voják s rozseklou lebkou. Má to souvislost! Dnes v noci tu budeš se mnou a všechno se vyřeší. Nebo taky ne.“

Kapitán se po posledních hraničářových slovech probral z beznaděje, a když mu prošlo hlavou, co se tu za posledních pár chvil říkalo, zrudl vztekem.

„Týý!“

Jenže hraničář tu již nebyl. Kapitán vyběhl na ohoz a spatřil ho, jak kráčí k bráně. Otočil se na stráž.

„Ať tě to ani nenapadne!“ prolétlo mu náhle hlavou, až se zapotácel a sevřel ji v dlaních.

Horn na něho kývl a prošel branou.

„Naše armáda je početná, velká a plná odhodlaných profesionálů. Takže je neporazitelná. O to víc mě mrzí, že do večera asi propukne válka a budem vás muset vyhladit.“

Řekla to klidně a jemu bylo jasné, jak hodně trpí, protože ona ani on tuhle válku nechtěli.

Za branou na Horna čekal Sim. Horn na něho vsedl a odjel pryč. Do vesnice. Smrákalo se a drobně mrholilo. Počasí se letos na podzim asi nezmění, a tak by bylo příhodné dostat se včas do údolí Tark Galliel před skutečným příchodem zimy.

Kapitán ho čekal u otevřených vrat tvrze. Vypadal našťvaně, ale přišel, což Horna přesvědčilo o tom, že má strach. Nikdo by to do něho neřekl a přeci ho jistě trochu měl. Jiná vlastnost, která by ho sem dnes v tuhle dobu přivedla, Horna nenapadala.

Dnes byla okenice dobře zavřená. Voják, který to měl na starosti, si dal velmi záležet, aby ani jedno okno nebouchlo. Měl k tomu ostatně vážný důvod.

„Co mám dělat, hraničáři?“ zeptal se kapitán a snažil se vypadat velice beznadějně.

„Mám se nechat sežrat od nějakýho monstra, nebo proměnit na koňský lejno? A co ty? Budeš držet tý mrše talíř, až mě bude svačit, nebo se budeš zpovzdálí chechtat!“

Horn si slíbil, že nechá jeho nemístné poznámky bez odpovědi.

„Půjdeme do stodoly a počkáme tam do noci,“ řekl a vykročil na nádvoří. Kapitán pronesl něco o shnilé slámě a seně v čísi hlavě, ale hraničář na něho nečekal, a tudíž ho rychle následoval.

Seděli v seně a mlčeli. Vypadali jako dva zápasníci, kteří čekají jen na sebemenší důvod k rozepři, která by okamžitě přešla ve rvačku. Jenže nikdo se nemá k prvnímu kroku.

A tak nadešla tichá, temná noc, kdy první krok udělal kdosi od kuchyně. Byla to vesnická dívka, která vyšla ze dveří. V ruce držela džber. Šla ke studni pro vodu. Horn s kapitánem se dívali od vrat stodoly.

„Je to ona?“

„Ano. Je to ona, jako v zimě.“

„Tak se dobře dívej,“ řekl Horn a na jeho pokyn oba vyšli na temné nádvoří tvrze.

Vítr nefoukal a měsíc svítil kdesi za mraky.

Jako minulou noc, dívka se ulekla, upustila džber a běžela ke stodole. Když dobíhala k mužům, zůstal kapitán stát jako zařezaný a udiveně ji sledoval. Horn ho na poslední chvíli strhl stranou a dívka proběhla kolem nich. Kapitán se vzpamatoval a trochu pobledl.

„Viděls ty její oči? Ty oči!“ pomalu zašeptal.

„Viděl,“ kývl Horn a zamířil do stodoly. Kapitán ho následoval.

Ve stodole byla tma a ticho. Jen po zemi se válely cáry oblečení.

„Už tady na tebe čekám!“ řekl studený hlas ze tmy. Kapitán chtěl cosi říci, ale Horn ho předešel. Chytl ho za rameno a promluvil první.

„Proč?“ řekl Horn.

Bylo ticho.

Horn se otočil na kapitána.

„Kapitáne. Za žádnou cenu se neperte. Nevytahujte zbraň, ani kdyby padala stodola. A neutíkejte. Neutekl byste.“

„Jestli si myslíš, že se tu za mě budeš rvát, tak si nech rychle zajít chuť, hraničáři!“ naštvál se kapitán.

„Rvát se umím a nestojím o to, aby se povídalo, že se s jedním chlapem za mě pral nějaký šarlatán.“

Horn ignoroval titulování jeho osoby a zkřížil ruce na hrudi.

„Jak je libo. Myslel jsem však, že to chcete přežít. Váš názor je, ale, jak vidím, zcela odlišný. Takže si tu teď sednu a budu se dívat, jak vás ten přízrak naporcuje na nudličky. Hraběnka Marieke z toho moc nadšená nebude.“

„Týý!“ zrudl opět kapitán a tasil zručně meč. Velmi zručně a dost rychle. Přesně jak neměl.

„Ten je můj!“ zahřmělo ze všech stran a ze tmy stodoly se vynořil voják.

Matně modravě světlkoval a obličej rozseknutý ve dvě se naštvane šklebil. Horn učinil dva kroky vzad a kývl na mrtvého vojáka. Mrtvý voják pomalu tasil široký meč a přešel do střehu.

Kapitána zmátlo cosi v jeho očích, a tak se zarazil.

„Nechtěli jsme tě zabít, Martine. Jens, ksakru, neměl štvát chlapi proti sobě. Už tak to s námi bylo dost nahnutý. Ať seš mrtvej nebo živej, tvůj táta byl prima chlap a já nechci být tvým katem. Tak, ksakru, zahod' to železo!“

„Braňte se, kapitáne,“ řekl mrtvý Martin a učinil pomalý krok kupředu.

Kapitán couvl a podíval se na Horna.

Martin zavířil mečem a rozběhl se proti kapitánovi. Ten odrazil úder na hlavu a sekl Martina přes tvář. Martin ránu bleskurychle odrazil. Následovala rychlá výměna úderů, při níž létaly roje jiskérek od čepelí mečů, a pak od sebe oba odskočili.

Martin stál stále stejný a bledý jako předtím, kapitán rychle oddechoval a stíral si rukávem pot řinoucí se mu do očí.

Odkudsi ze tmy se vynořila dívka z nádvoří a stanula vedle Martina.

Ten ji pohladil rukou v drátěné rukavici po tváři a otočil se na kapitána.

„Musím vás zabít, kapitáne. A taky vás zabiju.“

Dívka cosi řekla Martinovi, ale hlas z jejího hrdla nevyšel.

Martin zaváhal a otočil se na hraničáře.

„Odejdi odsud, vojáku. Tebe se to netýká. Máš poslední možnost odejít.“

Horn se otočil na kapitána: „Ještě vás to baví, kapitáne, nebo vám už došlo, že vás užene k smrti a pak si vás pomalu vychutná tak, jako vaši vojáci tuhle dívku?“

Kapitán si setřel pot z tváře a vrhl se nečekaně na Martina. Dívka reagovala rychleji a skočila hbitě před zaskočeného vojáka. Kapitán nezastavil meč, a tak probodl dívku i s vojákem. Oba tu stáli probodnutí kapitánovým mečem a dívali se lítostivě kamsi do prázdna.

„Slušný člověk, pane, dvakrát neumírá. Poprvé vás to však také zaskočí,“ řekl smutně mrtvý Martin a rozřal překvapenému kapitánovi lebku. Nebylo ani moc krve a zatímco kapitán klesl na slámu stodoly, dívka s Martinem se otočili k hraničáři.

„Neublížil jsem tobě ani tvé dívce, Martine,“ řekl Horn.

„Ale jestli budeš chtít ublížit ty mě, budu se bránit. Nejsi přeci takový jako tenhle,“ ukázal Horn na mrtvolu kapitána.

„Příběhy se povídají a...“ začala dívka.

„A nebo se zapomínají,“ skočil jí do řeči hraničář.

„O některých nemá kdo vyprávět,“ pokračovala tiše dívka.

Tasil, jakmile ucítil zlo, a zatímco dívka dokončovala větu o nikdy nevyprávěných pravdách, odrazil náhlý Martinův výpad. Rychlým dvojitým sekem donutil Martina o krok couvnout a provedl přímý výpad. Jak očekával, Martin se rozhodl odrazit jeho meč a krátkým švihem ho udeřit do obličeje. Přestože duch, měl stále Martin vojenský výcvik. Tam se tomuhle manévru naučil. Horn to věděl. Uměl sám pár drobností od Paladina. Jenže ve chvíli, kdy čepel Martinova meče vířila vzduch v úrovni hraničářovy hlavy, byl již Horn v pokleku a krátkým, ale rázným úderem Martinovi meč vyrazil z ruky.

Slyšel hukot vody, dívčí křik, padání kamení, koně. Na jeho štít dopadla tíha jakési magie. Žár plamene a pach spálené kůže. Na okamžik zavrhl pocit, že se mu roztrhne hlava a soustředil se na zlo. Vrhhl proti němu jeden úder a pak se již nepamatoval, jestli stihl použít ještě jiné zaklínadlo.

„Nenašel bys na světě, nenašel bys nikoho, komu věřit mohl bys jak sobě samému. Jedné jen jediné důvěru můžeš dát. V chvíli té jen srdce tvé může tě oklamat.“

„Nikde jsme ho nenašli. Ani ji,“ řekl udýchaný Uljan Trix.

„Prošli jsme celé bojiště, ale nikde jsme je nenašli.“

„A někdo snad?“ Od Weriana to vyznělo jako otázka.

„Nikdo živý, kdo by mohl něco povědět.“

Werian složil hlavu do dlaní: „Ona to povídala. Nikdo živý, kdo by mohl něco povědět. Dostal se přeci se svým oddílem do největší řeže.“

Zakrvácený Herborn přivlekl odkudsi na pahorek umírajícího Barda. Přestože z černovlasého mladíka trčelo několik šípů a z boku kapala krev od jakési rány, ještě žil. Jeho oči byly veliké a černé. Jako u všech Bardů.

„Byla hodně zraněná,“ zašeptal.

Werian složil dlaně do Znamení a zhluboka se nadechl: „TICHO!“

A bylo ticho. Naprosté. Sten umírajících, hvízdání větru v ruinách pobořeného hradu, život a smrt okolní přírody. Vše utichlo. Werian ztelně pobledl a zakolísal.

„Mluv, chlapče. Jen mluv.“

„Hodně zraněná,“ řekl chlapec a vyplivl krvavý chuchvalec slin.

„Nikdo neměl čas ho bránit, když ji vzal do náručí. Nemohli jsme. Opravdu!“

Nový záchvat kašle.

„To je v pořádku, chlapče,“ pohladil ho Werian po špinavé tváři.

„Nemohli jste nic dělat.“

„Něco křičel a pak začal ten hrozný hustý déšť. Zjistili jsme, že vojáci utíkají pryč od průsmyku. Přišel Marun Trix.“

Nový, tentokrát dlouhý záchvat kašle, při kterém chlapci opět ubývala krev. Usmál se a přestal se třást. Zhluboka se nadechl, usmál se a rozhlédl kolem.

„Vzal ji do náruče a...“ usmál se a zavřel oči.

Cosi mu přeběhlo po tváři. Horn se posadil a rozhlédl. Svítalo a on seděl ve stodole. Vedle něho ležel kapitán v kaluži krve vsáklé do slámy a hlíny. V prvních paprscích, které prošly dírou ve střeše, se zaleskla čepel širokého meče, jenž ležel opodál ve slámě. Zaštěkal pes a na nádvoří kdosi promluvil. Zvedl se a vypoťácel před vrata. Otevřenou branou vcházel do tvrze oddíl vojáků, kteří, jakmile ho spatřili, okamžitě se k němu rozběhli. Jejich zvědavé a udivené pohledy ho přiměly podívat se na sebe. Jeho šaty byly místy ohořelé a vůbec celý nesl známky popálenin. Bylo to zvláštní. V zimě, kdy mráz a sníh... Ale láska je prý vždy přirovnávána k ohni. Tak asi proto.

Seděl v kamenné světnici a usrkával z hliněného džbánu víno.

Naproti němu seděl hrabě z Triagidu a vedle stolu stál velitel.

„Kapitán měl svoji hlavu. A tak o ni přišel. Zůstanu tu ještě dvě noci, abych se ujistil, ale jak povídám, je tu již čisto.“

„Do šlaka!“ praštil pěstí do stolu velitel.

„Tos ho nemoh nečím praštit, aby se nemotal!“

„Mohlo se to zkomplikovat a kapitán nebyl špatný šermíř. Ostatně Martin chtěl jen jeho a asi by se mu nelíbilo, kdybych kapitánovi souboj znemožnil.“

„To už je tvůj problém, hraničáři,“ řekl klidně hrabě a hodil si nohy na stůl.

Podal Hornovi královský glejt a tím ukončil rozmluvu.

„Odpoledne jmenuješ nového kapitána,“ otočil se na velitele. Odcházejícího Horna napadlo, že s podobným klidem se vyměňuje dohořelá louč. Těch je přeci vždy dost v zásobě. A je to jen kus dřeva, které hoří. Dvě noci se nic nestalo a tak se Horn, když ráno třetího dne opouštěl bránu tvrze, usmál.

„To je tvůj problém, hraničáři!“

Ještě téhož dne skupina vesničanů pod vedením černovlasého hraničáře našla v lese těla vojáka a dívky a na jejich společný hrob Horn položil meč vedle růže, kterou tam položily dívčiny kamarádky.